

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

9de november 1890.

16de aarg.

I fjæltebaffen i Norge.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pækker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Barnets sang.

Mel. Fred hviler over land og by.

Sjunt, herre, kun et lidet barn
jeg kommer dog til dig
med ydmyg bøn, med lov og pris,
o, lyt dog nu til mig.

Vel er jeg ung, dog ei for ung
dig, Gud, at bede til,
og talder jeg, jeg tror forvist,
du kjærlig høre vil.

Vel er jeg ung, for liden ei
dog til at tjene dig
med hjerte, tanke, legem, sjæl,
dertil du hjælpe mig!

Vel er jeg ung, dog ei for ung
til at bejvende dig
for fader, moder, broder, ven
med lovsang gladelig.

Vel er jeg ung, dog, af, saa let
jeg synder mod dit bud!
jeg ønsker tidt: gid jeg var god!
hjælp mig dertil, o, Gud!

Vel er jeg ung, dog kan jeg dø,
o, herre, led mig saa,
at naar engang jeg kaldes bort,
til dig jeg komme maa!

Hansmands ungdomsaar.

(Fortsættelse.)

idlig den næste morgen begav
hun sig afsted. Hun var saa
heldig at saa kjøre med en
mand, som skulde til torvet den
dag, hvorfor hun kom usædvanlig tidlig frem
til byen. Udpaa eftermiddagen skulde hun

gaa hjem, og veien gik over torvet. Men
det gik sents med at komme hjem; thi der
var en svær mennesketrængsel, som havde
samlet sig paa torvet, og der var en for-
virret løben og renden frem og tilbage, saa
bort stakkels kvindelige bybud næsten holdt
paa at tabe hovedet. Snart var hun, uden
at hun selv ønskede det, inde i den tykke
menneskemasse, blev skubbet baade hid og
did, men kunde hverken komme frem eller
tilbage, og maatte sølgelig finde sig i at
blive staaende i sin trykkende stilling, indtil
flokkene fordelte sig. Ja, hvad var det nu,
som foraarfagede denne usædvanlige sam-
menstimlen af mennesker i alle aldre og af
alle forskjellige samfundslag? Jo, det fik
Mariane snart vide; thi omkring hende var
de højrøstede nok, og alle og enhver saa
snaktede de om „festforestillingen“ og „line-
danserne“. Den stakkels kone havde kun
dunkle begreber om „forestillinger“, og hvad
„linedansere“ angik, saa var det et ord, som
var hende fuldstændig fremmed; hun blev
derfor ikke lidet nysgjerrig og ventede lige-
saa spændt som de andre paa, hvad der nu
skulde gaa for sig. Et for anledningen op-
reist stillads eller et slags aaben bød stod
midt paa torvet, og alles øine var rettede
derhen. Nu dukkede et lidet sortklokket gutte-
hoved frem og snart viste hele stikkelsen sig
iført en blaa silkedragt besat med guldfit-
ter. Gutten ilede med lette trin fremover
og satte sine smaa ben paa den udspændte
line, bukkede for tilskuerne og gik let hen-
over linen. Gutten kunde vel være tolv
aar; hans vakre ansigt var meget blegt og
de mørke øine skuede tungsendig og forsagt
fremover den ham forefrevne bane. Ma-
riane fulgte guttens bevægelser med for-
færdede blikke. „O, det stakkels barn“, tænkte
hun, „saaledes maa han henleve sit unge
liv.“ Hun saa med angst, hvorledes gutten
anstrengte alle sener og muskler, hvorledes
hans blege ansigt trak sig sammen i una-
turlige trækninger, og hun vendte med

rædsel øinene bort. Medens nu gutten forsigtig skred frem i den svimlende høide, stod Mariane med luffede øine og foldede hænder. „En sand dødsvei“, sagde hun gysende. „Bondeenfold“, spottede en af de nærmest staaende og nappede i spidsen af det hvide tørklæde, som Mariane bar paa hovedet. „Se op, lone! — Saadant ser man ikke hver dag! Se der! Nu er den første færdig; nu kommer turen til den anden, som ser en god del mere behjertet ud. Efter nummer 2 kommer frøken Aleksandrine; hun skal gjøre sine sager bedst, siger man.“ I dette øieblik hørte man klangen af en blitbøsse, i hvilken man kastede penge.

En liden forthaaret, mørkpiet gut bandede sig vei gennem mængden. Nu stansede han ved Mariane. „Jeg ber om en skilling“, sagde han hønlig, og Mariane kastede nogle pengestykker ned i bøsken. I det samme skreg hun høit af overraskelse og forundring. Paa den lille magre brune haand blev hun var en liden sort slet. Hurtig greb hun barnet om skulderen og stirrede ham ind i øinene. Det var den samme gut, som hun nys havde seet betræde linen. Gutten kastede et forundret blik paa hende; hurtig som en aal svingede han sig ind i mængden og forsvandt. — Mariane stod stiv og ubevægelig som en billedstøtte; men i sit indre var hun dybt bevæget. Hvad var da skeet? Ak, en ny haabets straale var pludselig falden i hendes hjerte! — Havde ikke ogsaa hendes Hansemand fra fødselen af havt en lignende slet paa haanden? Og — kunde ikke gutten være hendes barn?

Visselig, han havde ikke megen lighed med det billede, hun bar i sit hjerte; det alvorlige, blege og magre ansigt kunde ikke sammenlignes med hendes lille Hansemands leende barneansigt, som hun endnu altid havde i frisk erindring. Andre børn kunde vel ogsaa have flige merker! — Mariane bestemte sig til at overvære hele forestillingen, undersøge guttens herkomst og ikke give sig,

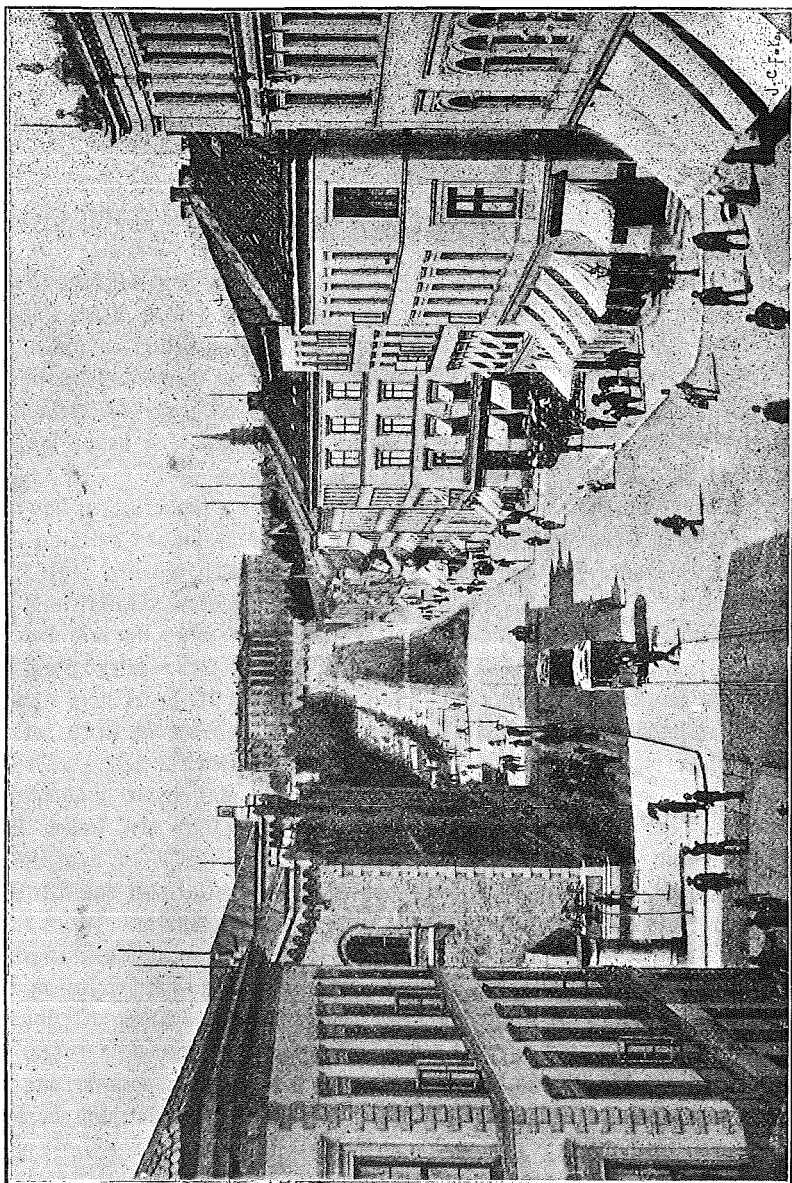
førend hun fik de oplysninger, hun vilde have. Forestillingen fortsattes; men hun saa ikke paa nogen af danserne. Hun hørte ikke bravoraabene og haandklappene heller; hun var optagen af den ene tanke: mon det kunde være hendes barn, hendes elskede, saa længe savnede Hansemand?

Forestillingen var tilende, og mængden spredte sig til alle kanter. Det store torv, paa hvilket middagssofen endnu brændte, var tomt og øde, kun en liden mand var sammen med en gammel graahaaret en, sysselsat med at nedtage linerne og nøste dem op. Mariane stansede foran dem. „Om forlæbelse, mine herrer“, begyndte hun, „er det tilladt at gjøre et spørgsmaal? — Hvem tilhører den mørke lille gut, som først besteg linen?“ Den lille mand for ved dette spørgsmaal op og stirrede ængstelig paa Mariane. Pludselig tog han sig atter sammen og saa frækt paa den forfækkede kone. „Hvad kommer det Dem ved?“ brølede han, medens de smaa øine gnistrede under de tykke, bukkede bryn. „Hvis De ønsker at vide guttens herkomst“, tilspøiede han barsk, „saa kan jeg oplyse Dem om, at han er min søn og heder Frans Frankoni. Hvis De skulde drage mine ord i tvil, er jeg rede til, naar som helst De ønsker det, at bevidne sandheden af, hvad jeg siger, for retten. Se nu at pakke Dem afgaarde, ellers skal jeg hente politiet!“ Den dybt forfækkede kone ilede afsted som forfulgt af noget ondt. Hun følte sig saa skuffet, og taarerne strømmede nedover hendes kinder, medens hun skyndte sig henover landeveien, som førte til Friedheim.

Stakkels moderhjerte! Saa nær er du dit barn! Saa raat og hensynsløst bliver du stødt bort fra ham! — Træt og elendig naaede hun endelig hjemmet. Hun fortalte ikke sin mand om det, som havde hændt hende den dag. Hvorfor skulde hun vel det? Det vilde bare være at rive i det endnu ømme saar. Og hendes mand var

Otte smaa Kyllinger!

Parti fra Karl Johansgade i Kristiania.

jo saa svag og taalte saa lidet endnu! Men høit fleg moderens bønner op imod himmelen. „O, Gud! du trofaste fader, som aldrig forlader dine børn hernede“, bad hun inderlig og med barnlig tro og tillid, „du ved alene, om mit barn endnu lever! Lever det, saa velsign det, du kjære, trofaste Gud, og lad mig atter saa trykke det til mit hjerte.“ Og hun kom som sedvanlig til ro igjen og blev stille og overladt. Lyttelige Mariane! Hun vidste, hvem hun skulde gaa til, naar hun var i nød! Hun vidste nok af erfaring, at hun ikke gik forgjæves, naar hun søgte den kjære herre Gud.

6te kapitel.

Paa en fri, smuk slette, noget affides fra de andre gaarde i Ansbach, ligger sygehuset. Det udmerker sig ikke, hverken ved elegance eller formfuldendthed; men det er bekjendt for sin enkelhed og sine frie og skjønne omgivelser. Søster Josefine heder hospitalets bestyrerinde; hun er sygehjemmets gode og ledende aand, alletider og allesteds paafærde, altid lige jevn, elskværdig og utrættelig mod alle og enhver. Søster Josefine har meget at staa i; ikke mindst falder der meget besvær med børneafdelingen. Alle de syge smaa gjør krav paa hende. „Søster Josefine“, lyder der overalt! „Søster Josefine, kom hid til mig lidt!“ — „Søster Josefine, gjør en papirdrage til mig da!“ „Søster Josefine, min dukke har mistet benet, kom og hjælp mig“, saa lyder det hele dagen. Men søster Josefine er altid lige elskværdig og villig til at hjælpe sine kjære smaa, syge venner.

„Søster Josefine har ingen tid for os mere nu“, sagde den lille Karoline til sine kamerater. „Denne linedanser gutten optager hende aldeles, og hun glemmer rent os, som ogsaa er syge og har været her meget længere.“ Og Karoline saa yderst misfornøjet ud og misundte den nye ankomne. Frans Frankoni, „linedanser gutten“, var

netop lagt ind paa hospitalet. Ved en forestilling der i byen var han falden ned fra linen, havde forslaaet sig slemt og brudt armen. Hans far saa sig da nødt til at lægge ham ind paa sygehuset efter lægens udtrykkelige ordre, og imedens drog de om i nabobyerne og holdt forestillinger.

(Fortsættes)

En ny lov — et nyt hjerte.

Tidhuscung, en høvding blandt Delaware indianerne, sad en aften hos sin ven, som var høvding over en anden stamme; samtalen mellem dem dreiede sig om den hvide mands religion. Efterhaanden gik samtalen dog istaa, og begge sad tause og tankefulde foran ilden. Den ene høvding tog nu ordet og sagde: „Jeg har overtænkt sagen: den hvide mands religion er rigtig, den har en gylde regel.“

„Holdt!“ raabte Tidhuscung, „berøm ikke regelen for mig, sig mig den, og lad mig selv tænke over den. Jeg er ingen squaw (tvinde), ikke heller nogen hvid mand, saa at andre behøver at tænke for mig; sig mig derfor regelen!“

„Den ene skal gjøre mod den anden, som han ønsker, at den anden skal gjøre mod ham.“

„Det er umuligt, det kan ikke udføres“, sagde Tidhuscung hurtigt. Igjen indtraadte der en lang stunds taushed — ingen mælede et ord. Tidhuscung gik frem og tilbage i sin vens wigwam. Af og til udstødte han en vis gryntende lyd, som tydede paa, at han havde taget feil; men derpaa klarnede hans ansigt op, og han lod høre et eienommeligt smæk med tungen, som om han havde udfundet noget særdeles vigtigt. Indianerne forstyrer aldrig hinandens tanker, derfor ventede den anden høvding helt rolig; thi han vidste, at Tidhuscung var en stor tænker.

Efter at have vandret frem og tilbage et kvarters tid, stansede høvdingen overfor sin ven, smilte og sagde med dyb alvor: „Bror, din bror har tænkt; din bror siger: naar den store aand vil give sine børn en saadan ny regel, saa maa han ogsaa med det samme give dem et nyt hjerte, ellers er regelen til ingen nytte; din bror har talt.“

Da den anden høvding nu læste for sin ven af den hvide mands bog, at den store aand vil give et nyt hjerte, et nyt sind og en ny lov, da gjorde Tidhuscung noget, som alle mennesker burde gjøre ham efter.

Hvad tror I, han gjorde?

Han holdt op med at stride imod og gik hjem for at bede den store aand om et nyt hjerte; thi han indsaa, at regelen var aldeles fortrinlig.

Parti fra Kristiania.

(Med billede.)

Harl Johansgade hører til de smukkeste dele af Norges hovedstad. Naar derfor ikke sommervarmen har jaget for mange af byens beboere paa landet, er denne gade opfyldt af en mængde spadserende. Her ligger ogsaa flere af de bygninger, som en reisende maa se, naar han aflægger et besøg i Kristiania.

Straks til venstre paa vort billede sees saaledes storkingsbygningen, som netop et par sporvogne passerer forbi; ovenfor den paa samme side af gaden findes en række parkanlæg, først Eidsvoldspladsen med Bergelandsstøtten, saa Studenterlunden og ovenfor den igjen slotsparken, som paa tre kanter slynger sig om det kongelige slot, som beliggende oppe paa en høidedkraaning kan sees langt nedigjennem gaden. Foran slottet blev i 1875 med megen høitidelighed affløret en rytterstatue af Norges første konge efter foreningen, Karl Johan, efter hvem gaden har sit navn.

Ligeoverfor Studenterlunden ligger universitetets tre vakre bygninger, som dog vanskelig kan sees paa billedet, og saa nedigjennem gaden en række større privatbygninger, tildeels med smukke butikker.

Et og andet.

Livets kilde. En neger i Vestindien var ved en ulykkelig tildragelse bleven krøbling; men han kunde godt bruge sine øine og læste flittig Guds ord. En dag fik han besøg af en ven, medens han sad og læste i sin bibel. Til denne sagde han: „Den, som har givet mig denne bibel, har givet mig livets kilde, og jeg beder daglig til Gud for ham. Den er min eneste trøst. Først læser jeg et kapitel og hører, hvad Gud taler til mig; derpaa lukker jeg bogen og taler nu selv med Gud, eftersom hans aand lærer mig. Saaledes lærer jeg Guds ord og mig selv at kjende.“

Tre skridt. En gut, som havde saa smaa øbner, at han næsten ansaaes for tosfet, havde ved Guds aands oplysning faaet en kundskab, som var høiere end al menneskelig visdom. En ven, som vilde høre, hvad han tænkte i aandelige ting, spurgte ham en dag: „Er det ikke svært at gaa til himmelen?“ Han overraskedes af det svar, han fik: „Nei, det er let. Der er blot tre skridt derop; det første er: ud fra sig selv; det andet er: ind i Kristus, og det tredje er: ind i himmelen.“

Børneblad.

Indbundne Aargange af „Børneblad“ sælges til højsjæde priser:

Børneblad, 1889, en aargang 25 cents.

„ 1886-1887, to aargange 35 „

„ 1886-1888, tre aargange 45 „

Bøgerne sendes portofrit. Bestillinger sendes til

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Kentaur.

Momkring bordet i et lidet vertshus paa en af Schweiz's snebælte fjelde sad en skare reisende og spiste tilaftens. Medens de holdt paa med den første ret, kom verten ind og lod sit øie fare hen over gæsterne.

„Hvor er den unge franskmand, hr. B.?” spurgte han. „Han var her imiddags, men sagde ud paa aftenen, at han vilde gaa ud en times tid.”

Ingen svarede; ingen af dem kjendte nærmere til den unge mand, men kunde dog allesammen godt erindre ham; han havde nemlig ved middagen opvakt alles ærgrelse ved den grusomme maade, hvorpaa han havde behandlet vertens prægtige St. Bernhardsshund.

Denne var nemlig kommen hen til bordet og havde af blot og bar venlighed og uden at tænke paa noget ondt lagt sit hoved op mod den unge mands albue. Herved kom franskmanden til at miste lidt mad, som han netop havde paa gaffelen for at føre ind i munden. Alle forbausedes ved hans heftige og vrede udbrud over dette lille uheld, men endnu mere, da de blev vidne til, hvorledes han for op og paa den mest raa maade sparke og mishandlede det stakkels dyr.

Kentaur — saa lod hundens navn — hylede af smerte og sneg sig derpaa stille bort.

Nogle heftige ord veksledes mellem de øvrige bordgjester og den hensynsløse franskmand, hvorpaa denne til deres glæde fjernede sig. Alles opmærksomhed rettedes nu mod Kentaur og han fik mere end én deilig smagebid fra bordet som trøst for den udstaaede lidelse.

Dette var om middagen. Da aftenens maaltidet var tilende, sagde verten:

„Det er svært, hvilken snestorm der er begyndt i mørkningen; jeg bliver mere og mere ræd for, at hr. B. er kommen ud af veien. Vi maa ud og søge efter ham, ellers er jeg ræd for, at han omkommer. Kentaur bliver med og hjælper os at lede.”

Alle begav sig afsted. Det var holdt op at sne, og maanen kastede sit lys hen over de kolde snefaner. Kentaur var endnu ikke ganske kommet sig igjen, men sprang dog livlig, skjønt haltende, omkring og søgte efter den savnedes spor.

Længe søgte man forgjeves, men tilslut hørtes paa afstand en høj gjøen fra Kentaur, og da man kom til stedet, saaes den at staa og skrabe i sneen og slikke en haand, som stak frem; samtidig lod den høre fra sig en sagte klagende lyd, ligesom om den sørgede, fordi den intet svar fik.

Ved dette syn udbrød en af selskabet, en engelskmand: „Hurra! Kentaur har fundet ham og gjengjælder ham som en sand kristen med lys for spark!”

Manden blev gravet frem og al mulig omhu anvendt for at faa livsvarme tilbage i de stive lemmer. Tilslut aabnede han øinene. Det første, som da mødte hans blik, var hundens bekymrede ansigt, og den første lyd, som naaede hans øre, var Kentaur's glade gjøen ved at se, at de lemmer endnu kunde røres, som nylig havde tilbøjet ham saa grusomme og uforsjente slag.

Med taarefyldte øine slog manden armene om halsen paa sin stumme ven og hulkede som et barn.

Men rundt om saa man fugtige øine, og ingen gik hjem uden af det ædelmodige dyr at have faaet en mindelse, som de ikke saa let vilde komme til at glemme, om kjærlighed og villighed til at forlade.

Den, som har fortalt dette, var selv vidne til altsammen; han siger, at han, da han sammen med de andre vendte tilbage til vertshuset, uvilkaarlig kom ihu et lidet steb af den hellige skrift, nemlig disse seks ord:

„Gat bort og gjør du ligesaa.”

(Efter sb. Barnav.)

Billedgaade.

